

ZAŁĄCZNIK NR 1
stanowiący uzasadnienie pozytywnej opinii wniosku o nadanie
dr inż. Ireneuszowi Ochmianowi stopnia doktora habilitowanego nauk rolniczych,
w dyscyplinie ogrodnictwo

Sylwetka Habilitanta

Dr inż. Ireneusz Ochmian urodził się 31 października 1973 roku w Bolesławcu. Studia wyższe ukończył w roku 1999 na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa Akademii Rolniczej w Szczecinie (obecnie Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny – ZUT) uzyskując stopień magistra inżyniera ogrodnictwa. W tym samym roku od 1 października został słuchaczem Międzywydziałowych Studiów Doktoranckich Akademii Rolniczej w Szczecinie, które kontynuował do 30.09.2003 roku, a jednocześnie od 1.10.2002 został zatrudniony na części etatu jako asystent w Katedrze Sadownictwa. Stopień naukowy doktora nauk rolniczych w zakresie ogrodnictwa nadała Rada Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa AR w Szczecinie uchwałą z dnia 29.09.2005 roku na podstawie rozprawy „Wpływ nawożenia i nawadniania na wzrost i plonowanie pięciu odmian jabłoni na podkładkach karłowych”, której promotorem była prof. dr hab. Krystyna Ostrowska. Od listopada 2005 roku do chwili obecnej pracuje na stanowisku adiunkta w tej samej Katedrze.

W czasie pracy zawodowej doskonalił warsztat badawczy na stażach krajowych i zagranicznych. W lipcu 2006 roku odbył 2 tygodniowy staż w Gospodarstwie Szkółkarsko-Sadowniczym ARNO w Lewiczynie, dwukrotnie we wrześniu 2011 i 2012 roku odbył 3 tygodniowy staż dydaktyczny w ramach programu Erasmus na Uniwersytecie Rolniczym w Plovdiv, Bułgaria oraz w roku 2013 (lipiec-wrzesień) 3 miesięczny staż w przedsiębiorstwie BLUEAMBER w Reptowie w ramach projektu „Czas na staż II – dyfuzja wiedzy pomiędzy uczelnią a biznesem” współfinansowany przez Unię Europejską.

Ocena osiągnięcia naukowego

Kandydat przedstawił osiągnięcie naukowe, stanowiące podstawę postępowania habilitacyjnego, w postaci cyklu jednotematycznych publikacji pod tytułem: „Studia nad wpływem zróżnicowanych zabiegów agrotechnicznych na wzrost, plonowanie oraz jakość owoców borówki wysokiej (*V. corymbosum* L.) i borówki niskiej (*V. angustifolium* L.)”. W skład powyższego cyklu wchodzi 6 publikacji naukowych opublikowanych w latach 2009-2013, z czego pięć prac dotyczy borówki wysokiej, a jedna borówki niskiej. Trzy prace zostały opublikowane w czasopismach znajdujących się w bazie JCR: Agricultural and Food Science (IF=0,597), Acta Scientiarum Polonorum, Hortorum Cultus (IF=0,691), Notulae Botanicae Horti Agrobotanici Cluj-Napoca (IF=0,590), a trzy pozostałe w czasopismach krajowych, z których jedna w Journal of Fruit and Ornamental Plant Research oraz dwie w Folia Pomeranae Universitatis Technologiae Stetinensis: Agricultura, Alimentaria, Piscaria et Zootechnica. Sumaryczny IF zgodnie z rokiem wydania publikacji wszystkich prac wynosi 1,878, a liczba punktów wg wykazu MNiSW 76. Powyższe wskaźniki bibliometryczne nieznacznie odbiegają od wyliczonych przez Habilitanta.

Badania będące podstawą cyklu publikacji miały na celu ocenę wzrostu, plonowania i jakości owoców pod wpływem różnych sposobów uprawy borówki wysokiej i niskiej, a w szczególności:

- określenie przydatności do uprawy borówki wysokiej trzech podłoży organicznych (torfu wysokiego, kompostowanych trocin z drzew iglastych i liściastych oraz kompostowanej łuski z ziarna kakaowego) oraz torfu wysokiego do uprawy borówki niskiej, o zróżnicowanych właściwościach fizyko-chemicznych i pH a także o zróżnicowanej zawartości składników mineralnych,

- wykazanie wpływu zastosowanych dolistnie nawozów wapniowych na jakość owoców borówki wysokiej,
- ocenę wpływu odmiennych warunków glebowych i siedliskowych na zawartość składników mineralnych w częściach wskaźnikowych kilku odmian borówki wysokiej,
- określenie efektywności rozmnażania w różnych podłożach sadzonek zielnych i zdrewniałych, pobranych z krzewów borówki wysokiej.

W badaniach nad oceną przydatności różnych podłoży organicznych Kandydat potwierdził, że istnieje możliwość uprawy borówki wysokiej i niskiej w podłożach, które wprowadzono do gleby rodzimej, o za wysokim pH w stosunku do wymagań tego gatunku (pH 7,1). Habilitant wykazał, że nie wszystkie badane podłoża w równym stopniu okazały się przydatne do uprawy borówki wysokiej. Najlepiej plonowały krzewy uprawiane w przekompostowanych trocinach natomiast najslabiej w przekompostowanej łusce kakaowej. Najsilniejszy wzrost krzewów borówki zanotowano w torfie wysokim. W tym przypadku owoce były największe, zawierały więcej kwasów i związków polifenolowych oraz miały największą pojemność antyoksydacyjną. Jednocześnie owoce pochodzące z krzewów rosnących w torfie wysokim miały najmniejszą jędrność. Habilitant dowiódł również, że borówka niska dobrze rośnie i owocuje w podłożu torfowym. Przekompostowana łuska kakaowa okazała się najmniej przydatna jako podłoże do uprawy borówki ze względu na bardzo niskie plonowanie krzewów, natomiast może być wykorzystywana na plantacjach ekologicznych jako substrat dostarczający roślinom składników mineralnych.

Stosując dolistne nawozy wapniowe Habilitant wykazał, że miały one zróżnicowany wpływ na jakość owoców borówki wysokiej. Zawsze zwiększały zawartość wapnia w organach wskaźnikowych, nie wszystkie jednak spowodowały wzrost jędrności owoców. Wywierały również wpływ na zmiany składu chemicznego owoców. Na ogół zawartość polifenoli i witaminy C uległa zmniejszeniu, natomiast zawartość ekstraktu i kwasowości zmieniała się nieznacznie. Wszystkie nawozy zwiększały natomiast odporność owoców na uszkodzenia mechaniczne.

W przypadku czterech badanych odmian borówki wysokiej ('Sunrise', 'Brigitta', 'Duke', 'Eliot') rosnących na różnych stanowiskach (plantacja ekologiczna oraz plantacja konwencjonalna o wysokim pH) Habilitant ustalił, że większy wpływ na zdolność pobierania i odżywienie krzewów ma optymalny odczyn podłoża, a nie zawartość składników pokarmowych i regularne nawożenie plantacji. Pomimo braku nawożenia zawartość makro i mikroskładników była większa w liściach oraz owocach pobranych z roślin rosnących w optymalnych warunkach glebowych. Wieloletnie zakwaszanie podłoża nie ustabilizowało i nie doprowadziło do trwałego obniżenia jego pH, co objawiało się słabszym wzrostem roślin oraz niższym plonowaniem. Potwierdza to tezę o małych wymaganiach pokarmowych krzewów borówki wysokiej oraz, że o powodzeniu i opłacalności uprawy decyduje przede wszystkim wybór odpowiedniego stanowiska.

Porównując efektywność rozmnażania i jakość sadzonek borówki wysokiej odmiany 'Bluecrop' Kandydat wykazał większą efektywność rozmnażania przez sadzonki zdrewniałe w porównaniu do zielnych. Stwierdził, że najlepszymi podłożami do ukorzeniania sadzonek zdrewniałych były torf i perlit oraz ich mieszanka, natomiast zielnych mieszanka torfu z perlitem.

Prof. dr hab. Ewa Jadczuk-Tobiasz stwierdziła, że recenzowany cykl publikacji można uznać za spójny tematycznie i spełniający wymagania stawiane w ustawie o stopniach i tytule naukowym. Wyniki badań przedstawione przez Habilitanta wnoszą nowe i istotne informacje, o dużym znaczeniu dla praktyki sadowniczej i bardzo dynamicznie rozwijającej się technologii produkcji borówki wysokiej. Przeprowadzone badania wymagały od dr inż. I. Ochmiana dużej wiedzy, doświadczenia i znajomości szeregu metod badawczych, które zastosował do oceny

właściwości fizyko-chemicznych stosowanych podłoży, zawartości składników pokarmowych w podłożach, liściach i owocach oraz oceny wzrostu, plonowania i jakości owoców borówki wysokiej i niskiej.

W opinii prof. dr hab. Witolda Płocharskiego wyniki prac dr inż. I. Ochmiana mają dużą wartość praktyczną nie tylko dla rejonu, lecz generalnie dla rozwoju uprawy borówki w Polsce. Każda publikacja zawiera dobrze przygotowany wstęp, podbudowany literaturą, uzasadniający celowość przeprowadzonych badań. W każdym przypadku wyniki zostały opracowane statystycznie, stosując właściwe metody oceny istotności różnic. Zdaniem recenzenta wyniki uzyskane przez Habilitanta dotyczące jakości owoców, a w szczególności ich cech fizycznych i podstawowych wskaźników składu chemicznego, mają istotną wartość naukową i duże znaczenie praktyczne. Za niedociągnięcie recenzent uznał brak w większości publikacji konkretnych zaleceń dla plantatorów, gdzie otrzymane wyniki pozwalały na formułowanie takich wniosków. Recenzent ma również zastrzeżenia do interpretacji wyników pracy dotyczącej porównania zawartości składników pokarmowych w liściach i owocach borówki wysokiej rosnących na plantacji ekologicznej i konwencjonalnej. Omawiane krzewy rosły bowiem na plantacjach o odmiennych warunkach glebowych, co miało wpływ na zawartość składników pokarmowych, zarówno w liściach jak i w owocach. Z uwagi na powyższe uwarunkowania plantacji tych nie powinno się ze sobą porównywać.

Według prof. dr hab. Andrzeja Komosy Habilitant nie ustrzegł się jednak przed poważnymi błędami merytorycznymi i metodycznymi, które umniejszają wartość jego osiągnięcia naukowego. Jednym z nich w pracach dotyczących przydatności podłoży organicznych do uprawy borówki wysokiej było przyjęcie nie do końca poprawnej hipotezy badawczej. Habilitant wychodził z dość uproszczonego założenia, że istotą plonowania roślin jest podłoże, pomijając specyfikę nawożenia oraz żywienia roślin uprawianych w tych podłożach. Jest to poszerzona wersja wcześniej opublikowanych prac dr inż. I. Ochmiana z 2006 i 2007 roku dotyczących odmian 'Patriot' i 'Sierra'. Co więcej dwie prace deklarowane jako osiągnięcie naukowe mają podobny układ doświadczalny, różnią się zastosowanymi w nich odmianami. Zastrzeżenie budzi też metodyka badań tych prac. Za niepoprawne recenzent uważa stosowanie metody Egnera-Riehma i Schachtschabela do analizy podłoży organicznych. Błędem merytorycznym było stosowanie wody zakwaszanej kwasem siarkowym do nawadniania krzewów o zbyt niskim pH (2,36-3,72). Jest to pH ograniczająco lub szkodliwie oddziałujące na system korzeniowy. Woda do nawadniania miała również nadmierną przewodność elektrolityczną ($EC=2,01-2,46 \text{ mS}\cdot\text{cm}^{-1}$) w stosunku do borówki, spowodowaną efektem stosowania wysokich dawek kwasu siarkowego. Brak jest kompletnej analizy zawartości makro i mikroskładników w podłożach stosowanych do uprawy borówki na początku i na koniec sezonu wegetacyjnego. Badane podłoża nie są porównywalne z uwagi na istotne zróżnicowanie zawartości P, K, Ca, Mg, Fe, Mn, Zn i Cu. Brak zróżnicowania pobierania próbek gleby oddzielnie z warstwy ornej i podornej.

Recenzent z uznaniem natomiast odnosi się do badań nad borówką niską, podkreślając że są one pionierskie w warunkach Polski, a ich zaletą jest przedstawienie szerokiego zakresu parametrów jakościowych owoców.

Kolejny błąd według recenzenta dotyczy badań nad dokarmianiem dolistnym wapniem. W jego opinii wnioski z tych badań mają jedynie znaczenie orientacyjne, gdyż badane nawozy nie są porównywalne. Ich efekt zależy bowiem od dawki wapnia, związków towarzyszących wapniowi w danym nawozie oraz zasobności gleby w wapń na danej plantacji.

Niedociągnięcia dotyczą również badań nad porównaniem odżywienia roślin borówki w makro i mikroskładniki uprawianych metodą ekologiczną i konwencjonalną. Z uwagi na odmienne warunki panujące na plantacjach: różne pH, oraz istotne zróżnicowanie zawartości składników pokarmowych w glebie, uprawa ekologiczna i konwencjonalna nie jest porównywalna, a wnioski nie mogą mieć przełożenia na inne plantacje.

Mankamentem pracy dotyczącej wpływu podłoża na ukorzenianie się sadzonek zielnych i zdrewniałych borówki wysokiej odmiany 'Bluecrop' jest brak dokumentacji analitycznej, dotyczącej właściwości fizycznych i chemicznych stosowanych podłoży do ukorzeniania, bez których trudno zinterpretować uzyskane wyniki.

Komisja po zapoznaniu się z recenzjami i wysłuchaniu głosów w dyskusji, pomimo wykazanych mankamentów w osiągnięciu naukowym, postanawia postanowiła pozytywnie je zaopiniować.

Ocena pozostałego opublikowanego dorobku naukowego i istotnej aktywności badawczej

Na dorobek naukowy dr inż. Ireneusza Ochmiana, poza cyklem 6 publikacji stanowiących osiągnięcie naukowe, składa się 106 prac, z czego większość, to znaczy 86 ukazała się po uzyskaniu stopnia doktora. Są to: 63 oryginalne prace twórcze (w tym 50 po doktoracie), z których 9 ukazało się w czasopismach z listy JCR posiadających IF, 39 doniesień konferencyjnych (31 po doktoracie) oraz 4 prace popularno-naukowe (po doktoracie). Stanowi to znaczący dorobek w dziedzinie nauk rolniczych, zwłaszcza, że większość tych prac została opublikowana w renomowanych czasopismach o światowym lub krajowym zasięgu, znanych z wysokiego poziomu naukowego. Należą do nich: *Dendrobiology* (IF₂₀₁₃=0,447), *Notulae Botanicae Horti Agrobotanici Cluj-Napoca* (IF₂₀₁₁=0,652, IF₂₀₁₂=0,590), *Journal of Applied Botany and Food Quality* (IF₂₀₀₉=0,523, IF₂₀₁₁=0,429), *Journal of Elementology* (IF₂₀₁₀=0,354, IF₂₀₁₃=0,281), *Russian Journal of Genetics* (IF₂₀₁₀=0,431) oraz *Acta Scientiarum Polonorum Hortorum Cultus* (obecnie na liście filadelfijskiej), *Journal of Horticultural Research*, *Vegetable Crops Research Bulletin*, *Folia Horticulturae*, *Acta Agrophysica*.

Sumaryczny Impact Factor przedstawionych prac wedle roku ich ukazania się, z pominięciem przedstawionych jako osiągnięcie naukowe, wynosi 4,297, natomiast suma punktów równa się 427. Łączna liczba cytowań według Web of Science wynosi 19 (bez autocytowań), a index Hirscha = 3.

Od początku pracy zawodowej zainteresowania badawcze dr inż. I. Ochmiana skupiały się na roślinach jagodowych. Należy podkreślić, że pierwsze publikacje z Jego udziałem dotyczące borówki, truskawki i porzeczek ukazały się już w roku 2004, kiedy był uczestnikiem studiów doktoranckich. Tematyka prac Habilitanta przed doktoratem dotyczyła również badań agrotechnicznych innych gatunków sadowniczych, w tym nawożenia i nawadniania jabłoni, wpływu podkładki i jakości gleby w uprawie czereśni, siły wzrostu i plenności moreli. Niektóre prace dotyczyły również jakości owoców (jabłek, śliwek, czarnych porzeczek, czereśni) w zależności od czynników agrotechnicznych.

Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora publikacje z udziałem Habilitanta ukazywały się dość regularnie, a tematyka prac została znacznie poszerzona. Tematy tych prac dokumentują szerokie zainteresowania badawcze dr inż. I. Ochmiana. Badaniami objęto wiele gatunków roślin jagodowych, począwszy od ważnych gospodarczo, takich jak truskawka, borówka, porzeczka, malina oraz aronia, jak i mniej ważnych (winorośl), a także uprawianych amatorsko jak świdośliwa, jagoda kamczacka oraz pochodzących spoza naszej strefy klimatycznej (persymona). Znacznie zintensyfikowano badania nad wpływem zabiegów agrotechnicznych na wzrost, plonowanie i cechy jakościowe owoców, wprowadzono ściółkowanie i fertygację. W badaniach uwzględniono stosowanie biostymulatorów na truskawce i malinie oraz chitozanu na truskawce. W przypadku jagody kamczackiej i aronii Habilitant badał zmienność genetyczną odmian. Dla jagody kamczackiej i borówki amerykańskiej oceniał wpływ terminu zbioru na jakość owoców. Dokonywał także porównania maliny pochodzącej z uprawy ekologicznej i konwencjonalnej. W większym stopniu uwzględniał ocenę składu chemicznego oraz zdolności przechowalniczej owoców. Interesował się nie tylko zawartością podstawowych składników, ale także związków fenolowych i właściwościami przeciwutleniającymi owoców. Należy

podkreślić, że wraz z upływem czasu dr inż. I. Ochmian publikował prace w coraz wyżej notowanych czasopismach naukowych.

Na osiągnięcia naukowe Habilitanta składa się również udział w 4 projektach badawczych finansowanych ze źródeł poza uczelnianych. Są to projekty realizowane w latach 2008-2013 w ramach KBN/NCN/MRiRW/INTERREG. W dwóch projektach był wykonawcą, w jednym głównym wykonawcą i w jednym habilitacyjnym kierownikiem grantu. Brał również udział w 8 projektach uczelnianych w ramach badań własnych i statutowych, gdzie w dwóch pełnił funkcję kierownika.

Wyniki swoich badań Habilitant prezentował na 7 konferencjach zagranicznych (Bułgaria, Czechy, Izrael, Niemcy, Rumunia, Słowacja, Ukraina), 6 międzynarodowych, odbywających się w Polsce i 12 innych krajowych, czego rezultatem jest 39 publikacji w materiałach konferencyjnych.

Kandydat może wykazać się osiągnięciami we współpracy międzynarodowej. Potwierdzają to wykonane i udokumentowane publikacjami wspólne badania we współpracy z Katedrą Uprawy Winorośli Uniwersytetu Rolniczego w Plovdiv (Bułgaria), jak również nawiązanie kontaktów z zagranicznymi ośrodkami badawczymi (Rosja, Ukraina, Kanada) w celu zgromadzenia kolekcji kilkudziesięciu odmian jagody kamczackiej. Realizował również wspólny projekt w ramach programu międzynarodowego (INTERREG) dotyczący uprawy winorośli w rejonie Pomorza Zachodniego i Brandenburgii.

Dr inż. I. Ochmian za osiągnięcia naukowe został 5-krotnie wyróżniony przez JM Rektora Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie nagrodą indywidualną lub zespołową.

Wszyscy recenzenci uznają pozostały dorobek naukowy Habilitanta za liczny i wartościowy merytorycznie, wnoszący do nauki z zakresu uprawy roślin jagodowych nowe wartości poznawcze, o znaczącym oddziaływaniu na praktykę ogrodniczą. Cennym było ulokowanie szeregu prac w liczących się czasopismach naukowych polskich i zagranicznych, znajdujących się w obiegu światowym i osiągnięcie przez to dobrych wskaźników naukometrycznych.

Prof. dr hab. Andrzej Komosa uważa, że dużą zasługą Kandydata jest upowszechnienie uprawy nowych gatunków roślin sadowniczych w Polsce, a mianowicie jagody kamczackiej (odmian pochodzących z selekcji rodzimej i zagranicznej), a także aronii i świdosiwy, czy też wspomnianej wcześniej borówki wysokiej i niskiej. W przypadku pierwszych dwóch gatunków wskazuje na stosowanie nowoczesnych technik biologii molekularnej (RAPD, ISSR-PCR) dla określenia odrębności wybranych genotypów.

Prof. dr hab. Witold Płocharski zwraca uwagę na dużą regularność ukazywania się publikacji (od ostatniego awansu średnio 7 w roku), która świadczy o dużej pracowitości, umiejętności planowania, organizacji i realizacji badań. Były one prowadzone nie tylko we własnej Katedrze, ale Habilitant potrafił włączyć w nie bratnie jednostki ZUT, a także badaczy z innych uniwersytetów w kraju i spoza Polski.

Prof. dr hab. Ewa Jadczuk-Tobiasz podkreśla wieloaspektowość prowadzonych badań, zarówno w zakresie różnorodności gatunkowej roślin jagodowych, jak i tematycznej. Dotyczyły one nie tylko ważnych gospodarczo gatunków, ale także tych mniej jeszcze u nas znanych, a przedmiotem poszukiwań był wpływ różnych zabiegów agrotechnicznych na produktywność roślin i cechy jakościowe owoców.

Komisja habilitacyjna zgadza się z opiniami recenzentów, doceniając wartość naukową i praktyczną opublikowanych prac, która stanowi istotny argument, przemawiający za poparciem przedmiotowego wniosku. Zwraca ponadto uwagę także na inne elementy aktywności badawczej Habilitanta, jak udział w realizacji grantów międzynarodowych i krajowych oraz popularyzowanie wyników badań na wielu konferencjach, w tym zagranicznych. Kandydat spełnia w tym obszarze większość kryteriów, wskazanych przez Ministra Nauki i Szkolnictwa

Wyższego w odniesieniu do postępowania habilitacyjnego w nowym trybie (rozporządzenie z dnia 1 września 2011).

Działalność dydaktyczno-organizacyjna

Dr inż. I. Ochmian jest doświadczonym nauczycielem akademickim. Większość przedmiotów (wykłady i ćwiczenia) realizuje na macierzystym Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa. Prowadzone zajęcia ze szkółkarstwa i sadownictwa obejmują wiele zagadnień, m.in. uprawę winorośli, integrowaną produkcję owoców, szkółkarstwo ogrodnicze. Jego aktywność dydaktyczna nie ogranicza się tylko do macierzystego Wydziału. Na Wydziale Nauk o Żywności i Rybactwa prowadzi wykłady i ćwiczenia z towaroznawstwa drzew i krzewów, a na Wydziale Biotechnologii i Hodowli Zwierząt wykłady z podstaw produkcji ogrodniczej. Zajęcia realizuje na różnych latach studiów, wiele z nich traktowanych jest jako przedmioty autorskie.

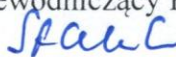
Pod jego kierunkiem wykonano 23 prace magisterskie i 15 inżynierskich. Ponadto był recenzentem 12 prac dyplomowych. Jako opiekun naukowy nagrodzonej pracy magisterskiej został wyróżniony dyplomem Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych. Pełnił funkcję członka komisji przeprowadzającej egzamin z praktyki zawodowej dla studentów kierunku Ogrodnictwo. Należy zauważyć, a jest to istotne w tego typu postępowaniach, że Habilitant pełnił również funkcję promotora pomocniczego w dwóch przewodach doktorskich.

Na uznanie zasługuje również działalność organizacyjna dr inż. I. Ochmiana, która przejawia się poprzez aktywny udział w pracach na rzecz Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa ZUT oraz środowiska lokalnego. Był członkiem Rady Wydziału, Wydziałowej Komisji ds. Badań Naukowych, Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej, Wydziałowej Komisji ds. Informatyzacji. Pełnił funkcję skarbnika Oddziału Szczecińskiego Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych. Ponadto był wojewódzkim konsultantem Głównego Urzędu Statystycznego w Szczecinie oraz audytorem zewnętrznym w Regionalnym Centrum Innowacji i Transferu Technologii w Szczecinie. Brał czynny udział w projekcie dotyczącym założenia sadu ze starych lokalnych odmian drzew owocowych w ramach przedsięwzięcia realizowanego przez Drawieński Park Narodowy, finansowanym przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska w Szczecinie.

Wniosek końcowy

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe elementy oceny, a zatem mimo wykazanych mankamentów, możliwe do przyjęcia osiągnięcie naukowe, przedstawione jako cykl monotematyczny publikacji, liczny i wartościowy pozostały dorobek naukowy oraz wysoką inną aktywność badawczą, a także zaangażowanie w działalności dydaktycznej i organizacyjnej dr inż. Ireneusza Ochmiana członkowie Komisji stwierdzają, że Habilitant spełnia wymogi stawiane kandydatom do stopnia naukowego doktora habilitowanego, zgodnie z ustawą z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 18 marca 2011 r. (Dz. U., nr 84, poz. 455) oraz rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. (Dz. U., nr 196, poz. 1165).

Warszawa, 10 lipca 2014

Przewodniczący Komisji

Prof. dr hab. Stanisław Cebula